

Arrest

nr. 124 759 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 13 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 13 december 2013 onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoekster op 19 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter dd. een medisch getuigschrift over gedateerd op 13.3.2013 en 23.11.2012x. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 13.11.2013, dus na de invoegingtrekking op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RvV dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu zij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Artikel 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet bepaalt [...]

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet het standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd bij haar aanvraag. Dat echter vastgesteld dient te worden dat het medische getuigschrift dat werd overgemaakt door verzoekster inhoudelijk volledig overeenstemt met het verplichte nieuwe standaardgetuigschrift. Uit het medische attest opgesteld door een geneesheer kan men vaststellen aan welke ziekten verzoekster lijdt, kan men de graad van de ernst na gaan, alsook de noodzakelijk geachte behandeling.

De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

[...] Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren omdat alle verplichte gegevens konden worden afgeleid uit de overgemaakte medische getuigschriften.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

[...] Verzoekster kan onmogelijk reizen naar het land van herkomst gelet op haar medische toestand. Voor de ernstige pathologische toestand van verzoekster is elke adequate behandeling in haar land van herkomst onbestaande en alleszins niet effectief noch toegankelijk voor verzoekster. Er zijn ernstige gezondheidsrisico's verbonden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen

rekening houdt met de concrete elementen van verzoeksters situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...] Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : [...]

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar dochter. Verzoekster verblijft bij haar dochter. Verzoekster die zwaar ziek is en bovendien bijna volledig blind, dient verzorgd te worden door haar dochter.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

[...]”

3.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 verduidelijkt de begrippen ‘bestuurshandeling’, ‘bestuur’ en ‘bestuurde’ voor de toepassing van deze wet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de bedoelde bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in voormelde bepalingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en dit omdat deze niet vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift. Er wordt toegelicht dat de overgemaakte medische getuigschriften van 23 november 2012 en 13 maart 2013 niet zijn opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

Verzoekster betoogt dat bovenstaande motivering een loutere stijl- en standaardformule betreft, doch de vaststelling dringt zich op dat wel degelijk wordt ingegaan op de door verzoekster ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde medische attesten en wordt geduid op welke grond deze niet worden weerhouden opdat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Daarenboven dient te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster blijft in gebreke op concrete wijze aannemelijk te maken als zou de gegeven motivering in casu niet afdoende zijn teneinde toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en op deze grond de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Waar verzoekster verder aangeeft dat niet wordt gemotiveerd omtrent de vraag of bij een verwijdering van verzoekster van het grondgebied een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, merkt de Raad vooreerst op dat laatstgenoemde verdragsbepaling als dusdanig niet voorziet in een plicht tot formele motivering. Verder betreft de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder thans in enige motivering omtrent de risico's bij een eventuele toekomstige verwijderingsmaatregel zou moeten voorzien.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster aangeeft dat verweerder de feiten niet correct heeft beoordeeld en de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de in casu bestreden beslissing vormt, bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en dit omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch

getuigschrift zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De Raad stelt vast dat het motief in de bestreden beslissing dat de medische attesten van 23 november 2012 en 13 maart 2013 niet zijn opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De voorgelegde medische attesten hernemen de voorziene rubrieken van het standaard medisch getuigschrift niet en gelijken inhoudelijk geenszins op het vereiste model. Verzoekster betwist dit gegeven als dusdanig ook niet. Wel geeft zij aan dat de overgelegde medische attesten inhoudelijk overeenstemmen met het verplichte standaard medisch getuigschrift in de zin dat hierin de verplichte vermeldingen zijn opgenomen, met name aan welke aandoeningen zij lijdt, wat de graad van ernst van de aandoeningen is en welke noodzakelijke behandeling deze vereisen. De Raad benadrukt evenwel dat het voorleggen van een medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft die los staat van de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat bepaalde vermeldingen verplicht dienen te zijn opgenomen in dit standaard medisch getuigschrift. De Raad kan slechts vaststellen dat, overeenkomstig de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, de aanvraag vergezeld dient te zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet verder uitdrukkelijk in de sanctie dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag. De loutere vaststelling dat het vereiste standaard medisch getuigschrift niet werd overgemaakt volstaat derhalve om toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en de uitdrukkelijk opgenomen sanctie in artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren op basis van de vaststelling dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een medisch attest overeenkomstig het model van standaard medisch getuigschrift.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, herhaalt de Raad dat met de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied doch enkel over de ontvankelijkheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De vraag of bij het nemen van een latere verwijderingsmaatregel rekening zal worden gehouden met artikel 3 van EVRM, is thans niet aan de orde (RvS 21 juni 2013, nr. 9740 (c)).

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 oordeelde dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het

grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van deze vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). De Raad merkt op dat verzoekster aangeeft dat haar medische toestand haar verhindert te reizen naar haar herkomstland, alwaar geen adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zouden zijn. De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster haar beweringen niet staft door middel van objectieve overtuigingsstukken. Op grond van de naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf overgemaakte medische stukken blijkt als dusdanig geen strikt medische contra-indicatie om te reizen, noch wordt hierin aangegeven dat de vereiste behandeling niet kan worden genoten in Marokko. De Raad merkt ook op dat in een beslissing van 16 augustus 2005 verweerder reeds vaststelde dat verzoekster voor haar komst naar België reeds behandeld werd in Marokko en dat zij daarnaast geen bewijs voorlegde dat zij geen andere familieleden heeft in Marokko die voor haar kunnen zorgen. Op dit laatste punt brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

3.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt, zoals verzoekster terecht aangeeft, als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opnieuw dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er evenmin toe strekt verzoeksters gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk diende te worden verklaard. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk als zou de bestreden beslissing een inmenging uitmaken in haar gezinsleven, laat staan een niet-gerechvaardigde.

Gelet op bovenstaande kan, in casu, evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.2.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS